

ONTVANGST MET EIERSTRUIF

‘Is dat het?’ Bob Evers vroeg het, leunend tegen de motorkap van een bruine Opel Monza uit 1985.

Jan Prins vouwde zijn armen over elkaar en keek naar een zomerhuisje dat ooit rood was begonnen, maar waarvan de verf was weggebleekt tot een akelig roze. Op een aantal plaatsen was opnieuw verf gestreken maar dan net in de verkeerde tint, met als gevolg dat het huisje extra haveloos leek. Het wit op de deurstijlen was bruinig dof geworden en op tientallen plaatsen gebarsten. Voor de ramen zaten spinnenwebben, de luiken ernaast hingen scheef aan de scharnieren. ‘Oud,’ zei hij. ‘Dat huisje is heel wat ouder dan de Monza.’

‘Die loopt alsof-ie gisteren uit de fabriek kwam. Maar dit optrekje oogt of ’t werd gefabriceerd in een tijd waarin het woord fabriek nog niet bestond. Is het echt de bedoeling dat we dit gevalletje hopeloos gaan opknappen?’

Jan streek bezorgd over zijn kaak. ‘Mijn vader zei dat het wel een weekje mocht duren.’

‘Een weekje? Huur drie vakmensen en ze zeggen over een week dat ze een beginnetje hebben gemaakt.’ Bob keek opzij. ‘Zijn wij met open ogen, met heel onze huid en al ons haar in een val getuind die voor ons is opgezet door jouw pa, die nooit (tik op de motorkap), nimmer (twee tikken) en helemaal never ook maar één voet in dit gebied heeft gezet?’

‘Het doet me wel een beetje denken aan het akkefietje dat de vader van Arie ons ooit in de maag heeft gesplitst. Toen hadden we een oude Packard.’

‘En een huisje op de Veluwe,’ vulde Bob aan. ‘Dat huisje hebben we ternauwernood gehaald omdat een soortement tijdbom de zaak in de war stuurde, maar hier zijn we helaas ongeschonden gearriveerd.’ Hij keek om zich heen. ‘Waar zijn we eigenlijk, Prinsenzoon. Ik dacht dat ik net een bordje zag met het woord Duitsland erop.’

‘Dat was in Buurse,’ zei Jan die naar het zomerhuisje bleef staren, ‘en dat ligt tegen de grens aan. Deze aftandse tent staat op een lap grond bij de Buurserbeek en als je het warm krijgt, kun je daar in afkoelen. Een val, zei je? Geen kleintje ook, volgens mij.’ Hij zuchtte diep.

‘“Ga werken of doe een klus voor een zoon van een kennis van me”, zei mijn pa en hij keek of hij het meende. “Neem dat rooie gevaar mee of dat stuk Amerikaan dat ook voornamelijk loopt te niksen, want het is een klus voor minstens twee”.’

‘Arie doet een werkje voor zijn pa in de haven van Oostende, maar ik was helaas beschikbaar,’ zei Bob klaaglijk, ‘en wat doe je als je moet kiezen tussen een opdrachtje hier of terug naar Pittsburgh waar mijn vader saai kantoorwerk voor me heeft? Voorwaarde was dat ik er de kantjes niet af zou lopen. Ik vroeg nog “Welke kantjes waar vanaf” en toen zei mijn pa: “Alle kantjes die ik kan bedenken, zoals op terrassen zitten, overbodige riemen, shirts en schoenen kopen en ruzie maken met Jan

omdat jij een dure auto wilt huren en hij een goedkope. Dat soort kantjes. En probeer niet me voor enig lapje te houden, want ik heb met Jans vader gebeld en die zou jullie in toom houden”.’

Jan keek schattend. ‘Daar staat de toom waarin hij ons houdt. Hoe groot denk je dat dit geval is?’

‘Meter of zes breed, lijkt me. Misschien iets meer. De deur leidt vrijwel zeker naar de woonkamer. Links zal een keukentje zijn.’

‘Boven zijn de slaapkamers?’

‘Eentje waarschijnlijk, met het dakraam in het midden. Een lage slaapkamer ook nog, het zal me verbazen als we er in kunnen staan.’

‘In het midden vast wel, dat is bijna altijd zo. Ik zie dakpannen die ooit rood waren maar nu modderig zwart en een terras met trottoirtegels